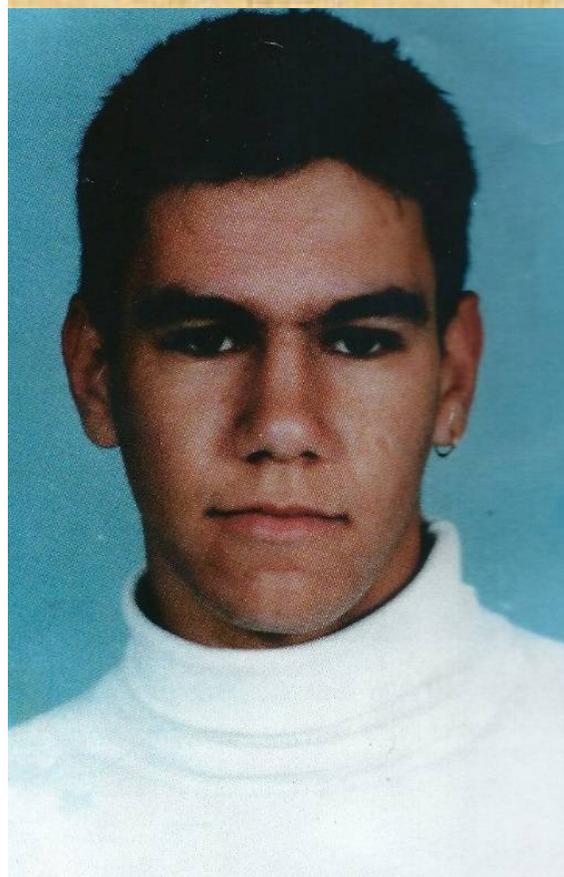

צביקה נרבט

21.12.75-9.4.95

קצת על צביקה

נולד ב-י"ז בטבת תשל"ו (21.12.75), בן לחנה וחיים, אח לאיריס ויפית, הנכד הצעיר והיחיד במשפ' נרבט. צביקה נולד, גדל והתחנך בראשל"צ, למד בבי"ס יסודי "בארי", בחט"ב "אחרון הבילויים" וסיים את לימודיו במגמה גיאוגרפית בתיכון "עמית-עמל" עם בגרות מלאה.

לפני גיוסו לצה"ל סיים קורס צלילה שני כוכבים.
צביקה התגייס ב-31.7.94 לחטיבת "גבעתי"
לגדוד "שקד", הספיק לשרת שמונה חודשים.
לאחר הטירונות הוצב ברצועת עזה ושם נהרג
בפיגוע איבה (9.4.95) באוטובוס בדרכו לבסיסו
ליד כפר דרום. הוא נפצע אנושות ונפטר בבי"ח.
בן 19 היה בנופלו. צביקה הובא למנוחות בבית
העלמין הצבאי בראשון לציון ב-י' בניסן תשנ"ה
(10.4.95).

צביקה בגן

- בגן צביקה היה ילד למופת כך אמרו עליו. הוא היה קשוב ומקשיב, רגיש, ידע להסתדר ולוותר אם צריך. היווה דוגמא במעשיו ובהתנהגותו. הוא אהב ללכת לגן לשחק עם חבריו במשחקים. החברים מהגן ליוו אותו עד הצבא.

צביקה ביסודי

צביקה נרבת למד בבית הספר היסודי "בארי".

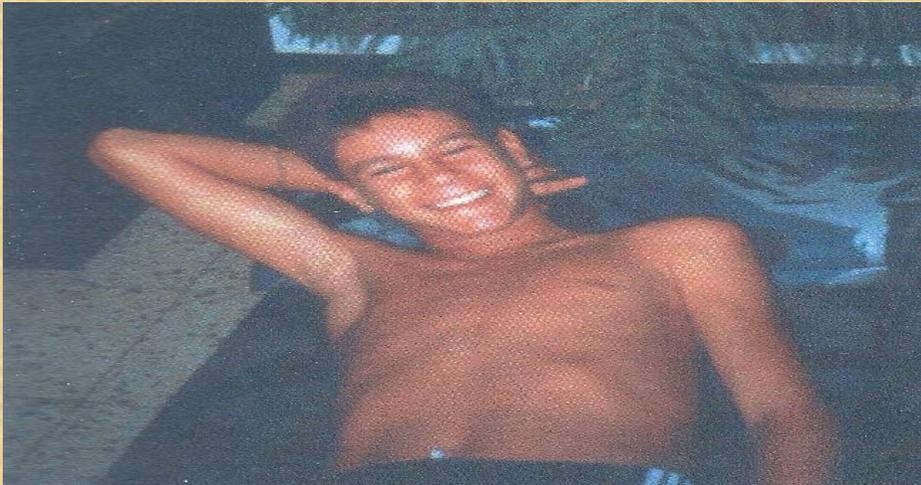
בבית הספר היסודי צביקה היה תלמיד טוב מאוד, עבר מבחנים של ילדים מחוננים הרבה ללכת לחוגי ספורט מענפים שונים: כדורגל, כדורסל, כדוריד, שחיה ועוד. הוא הגיע להישגים וזכה במדליות ותעודות רבות. צביקה היה ילד אהוד בקרב חבריו. איתם היה מבלה בשעות הלימודים ואחריהם.

הם היו נפגשים בונים דברים, מטיילים עם כלבו האהוב של צביקה שמו היה "סקיזר". צביקה היה מאוד קשור לסקיזר, הוא טיפל בו ודאג לו במשך 9 שנות חייו.

מכתב מהמחנכת רחל

פתאום הכל בלשון עבר הקול רועד, הלב כואב. לכתוב על צביקה ולא אל צביקה. "העננים הרחיקו נדוד חשבתי לבלתי שוב אבל" -ואתה? תמיד מעורב בפעילות החברתית מסגרת הלימוד הייתה ברורה לך כיבדת את המורים נענית לאתגרים והיית נכון תמיד. ב "בארי" זוכרים אותך, זוכרים את עיינך היפות את החיוך שובה הלב את קומתך הנאה והמיתמרת זוכרים אותך, ילד יפה שלנו, יופי אופייך חיבב אותך על חבריך ועל המורות מוקף בבנות, בבנים (כן כן כבר בביה"ס היסודי זה התחיל) כתלמיד בעיות התנהגות ומשמעת לא נרשמו לך ציוני הערכות לשבח על התנהגותך ואסיים מתוך שירו של לי. פיכמן "ככה עופות דמומה תרחץ עלי שדות דמו בלב מרחב הקצה בשביל קרה חלקה ושכוחה אך מישהו הלך ולא ישוב וכה כאוב הקסם בלעדיו עם חשכה.

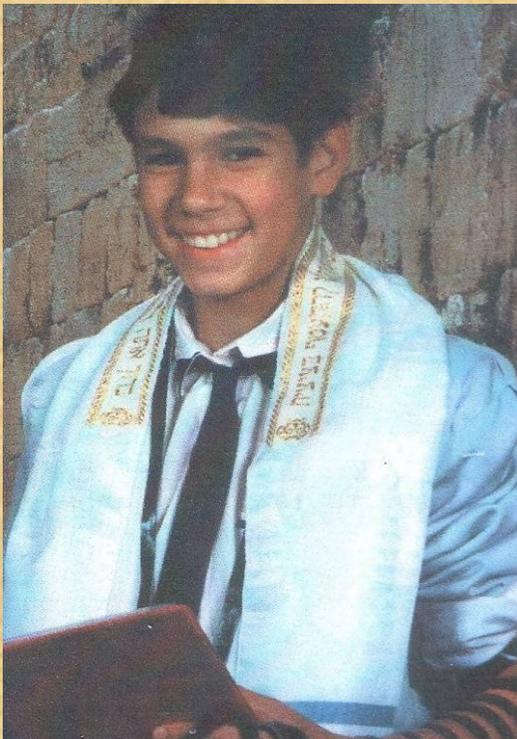
צביקה בחטיבה

צביקה למד בחטיבת "אחרון
הבילויים" לחטיבת הביניים צביקה
הלך עם חבריו הטובים הוא היה
תלמיד שקט, הוא נפגש עם חבריו
להכנת שיעורי הבית ועבודות.

לבר המצווה צביקה קיבל מערכת משוכללת ובה היה
שומע מוזיקה, מקליט ועורך קלטות.

גם כנער מתבגר היה קשוב ורגיש כלפיי משפחתו,
גילה דאגה רבה לאחיותיו והיה מעורב בנעשה
סביבו.

הוא אהב ללכת לבית ספר להיפגש עם חבריו.

מכתב מהמחנכת שרה זינגר

"צביקה היה... שתי מילים נוראיות! איך אפשר לסכם במילים את אשר היה צביקה? הוא היה נער אצלנו בחטיבה, חייכן, שקט, אהוד על חבריו. ראיתי שהוא שייך לקבוצה מגובשת שהגיע יחד לחטיבה וגם המשיכה להיות ביחד בתיכון ובצבא. חברות אמיתית של נערים מתבגרים גברים - קטנים, שובבים אבל לא ילדותיים. הם בילו ביחד בשיעורי מתמטיקה, גיאוגרפיה וטבע. צביקה היה נער תמיר, רזה וגבוה תמיד ישב בספסל האחרון או בצדדים (כדי לא להסתיר) הוא היה בעניינים במהלך השיעורים - אך לא הזניח את העניינים החברתיים. כשביקשתי ממנו דבר מה, הוא הנהן בראשו - בסדר וכאילו אמר לי עזבי."

הוא לא רצה להתבלט, חשבתי לעצמי שהוא ביישן. לאסיפת ההורים לא רק האם חנה אלא גם האחות יפית שהייתה אז חיילת והסבירה לי בטבעיות - כי באה משום שזהו האח הקטן שלה והיא דואגת לצד הלימודי - כמו אמא שנייה. ראיתי משפחה מטפחת משקיעה אבל צביקה שידר כל הזמן תעזבו אני בסדר, אני בסדר. כשפעם איחר לשיעור ובשל מה האיחור? שמעתי צחקוקים בכיתה, יש לו חברה - הוא עסוק עם הבנות. די הופתעתי כי הרי הוא נראה לי ביישן - פשוט הבנות הסתובבו סביבו. כעסתי על האיחור ואמרתי לו - "צביקה עכשיו הזמן ללמוד" חשוב מאוד ללמוד עוד יהיה לך זמן לאהבות ולא תיארתי כמה קצר יהיה הזמן. נפגשתי עם התלמידים מהכיתה ליד הקבר שלך ליפני שנה. כולך התבגרו חיילים צעירים מבוגרים, משא כבד על כתפיהם. הם שמרו לך אמונים כחבר יקר. לא שם צריך לכנס כנס כיתתי ולא בגיל הזה ואיך ניחומים רק געגועים."

שרה זינגר

פינת הנצחה בבית

הספר אחרון הבילויים

בבית הספר אחרון הבילויים ישנה

פינת הנצחה לצביקה המוצבת

בכניסה בסמוך לארון הגביעים.

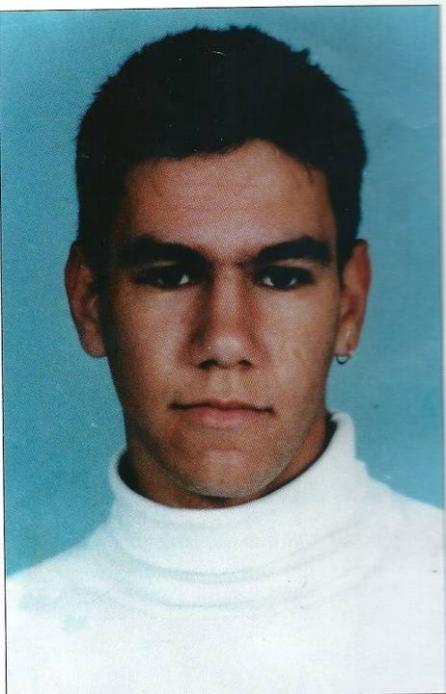
את הפינה תרמו הוריו של צביקה

חנה וחיים.

נערך טקס כאשר הקימו את פינת ההנצחה ובטקס
באו כל חבריו וקרוביו של צביקה ושרו לו שירים
שכתבו לכבודו אחרי נפילתו.

הטקס היה מרגש מאוד, בין הנאומים הייתה שרה
זינגר המחנכת של צביקה בחטיבה שכתבה מכתב
מרגש במיוחד.

צביקה בתיכון

צביקה למד בתיכון "עמית עמל".

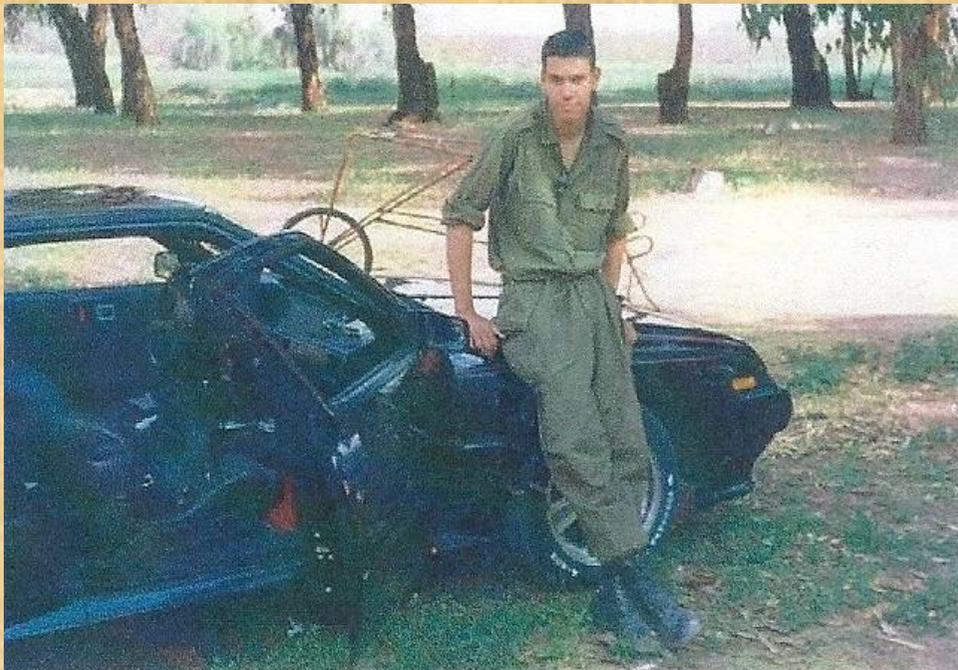
גבוה, שקט, בדרך כלל מחייך ותמיד יושב מאחור,
לא מהתלמידים המצביעים והמתלבטים, לא תמיד
מכין שיעורי בית, אבל בדרך כלל יודע את
התשובות, לא מהמשקיעים הגדולים אבל גם לא
מברז או מפריע.

אחד כמו הרבה אחרים, כמו הרוב בכל הכיתה ובכל
השכבה. אחד כמו כולנו, אחד מאיתנו.

לצביקה היו הרבה תכונות ייחודיות משלו וחבריו של
צביקה, וגם מי שלא היו קרובים לו בכיתה- אינם
מצליחים למצוא מילה שניתן לומר בגנותו.
תמיד היה רגוע, שקט ומחייך, לא רב ולא הסתכסך.

צביקה בצבא

לצביקה הייתה חברה מהתיכון ושמה שני שאיתה בילה את רוב זמנו.
צביקה לא ידע לאן ילך בצבא, בהתחלה ניסה את דרכו בצנחנים ואחר כך
התגייס לגבעתי.
דאגנו לו מאוד והוא תמיד הרגיע אותנו ואמר שהכל בסדר ויהיה בסדר.

חדרו של צביקה נשאר כפי שעזב אותו.
עם כל חפציו האישיים והדברים שאהב.
יש בו היום תמונות שלו ומזכרות מהצבא.

מכתב ראשון שכתב צביקה

הביתה

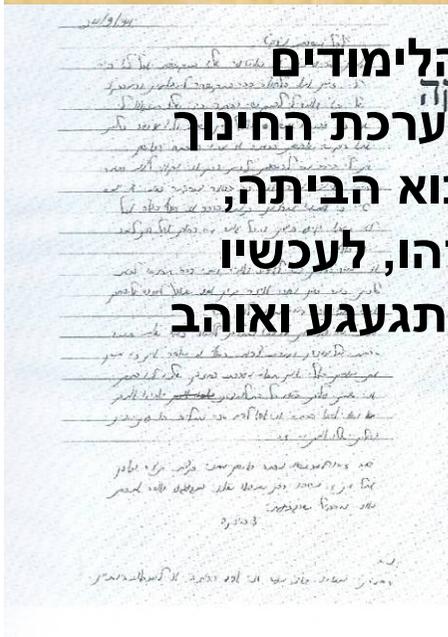
לכל משפחת נרבט!

אהלן מה העניינים אני מצטער שלא התקשרתי אבל לא היה לי זמן, אמא הלחוצה כבר התקשרה למבצעים והמפקד שלי בא ואמר לי להתקשר הביתה כדי שלא תדאגו לי. אני פה עכשיו יושב באוהל, יום שבת ולא עושה כלום. אבא ביקש שארשום הביתה אז זה המכתב הראשון. אין לי הרבה מה לרשום לכל, רק אני מקווה לצאת הביתה כמה שיותר מהר. אני פה בסדר מרגיש פחות או יותר טוב כי אותנו מריצים קצת הרבה אז הגוף כואב, אבל לא נורא יגיע היום והכל יגמר זה רחוק אבל גם לזה יש סוף. אני מוסר לכולם ד"ש לאיריס ואמיר ומתי כבר תיכנסו לבית שלכם? כמה זמן נחכה לאיזה קטן אחד? שאוכל לחזור ולשחק איתו, אמא ואבא בטח מחכים לזה כבר.

ליפית מה העניינים? עוד מעט מתחילים ללמוד, כמה שאת תמיד ברכת מהלימודים ועשית צרות, בסוף את מורה, איך זה יתכן? איך מורים כאלה, איך תראה מערכת החינוך שלנו? לא סתם אני אמרתי עלייך בטוח כל התלמידים יאהבו אותך. ואני אבוא הביתה, ואני אבוא לבית הספר שתלמדי בו עם מדים וכולם ישאלו אותך מי זה. אז זהו, לעכשיו מכתב ראשון ממני, קצת קצר, מעפן, אבל גם זה משהו, רק שתראו שאני מתגעגע ואוהב אתכם מאוד מהחייל שבגבעתי.

נ.ב.

החזיקו מעמד, עוד מעט אני אגיע הביתה, אז להתראות בינתיים.

נפילתו של צביקה

צביקה התגייס ב-31.7.94 לחטיבת "גבעתי" לגדוד "שקד", הספיק לשרת שמונה חודשים. לאחר הטירונות הוצב ברצועת עזה ושם נהרג בפיגוע איבה (9.4.95) באוטובוס בדרכו לבסיסו ליד כפר דרום. הוא נפצע אנושות ונפטר בבי"ח. בן 19 היה בנופלו. צביקה הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בראשון לציון ב-י' בניסן תשנ"ה (10.4.95).

אמא ואבא

"ילדנו הקט, ילדנו הרך הצביקה שלנו היקר כל כך .
איה אתה עכשיו ? בני יקירי , דמעות חונקות את גרוני
מהיום בו הלכת אני אני אני . בני יקירי צעק לעברי
האר לי הדרך אליך . בני יקירי , זועקת אליך מעמקי
נשמת חולמת עליך קורא לי בשמי -אמא , אמא שלי .
ילד קטן , ילד שלי אותך לא שוכח גם בשנתי . הצער
והיגון קשים לי מנשוא מתי הראה אותך לידי . מתי
נפגש אתה ואני מתי אשמע אותך . ילדי , קורא לך
בלחש ואומר-אבא , זה אני."

לצביקה לאחי היקר לי מכל !

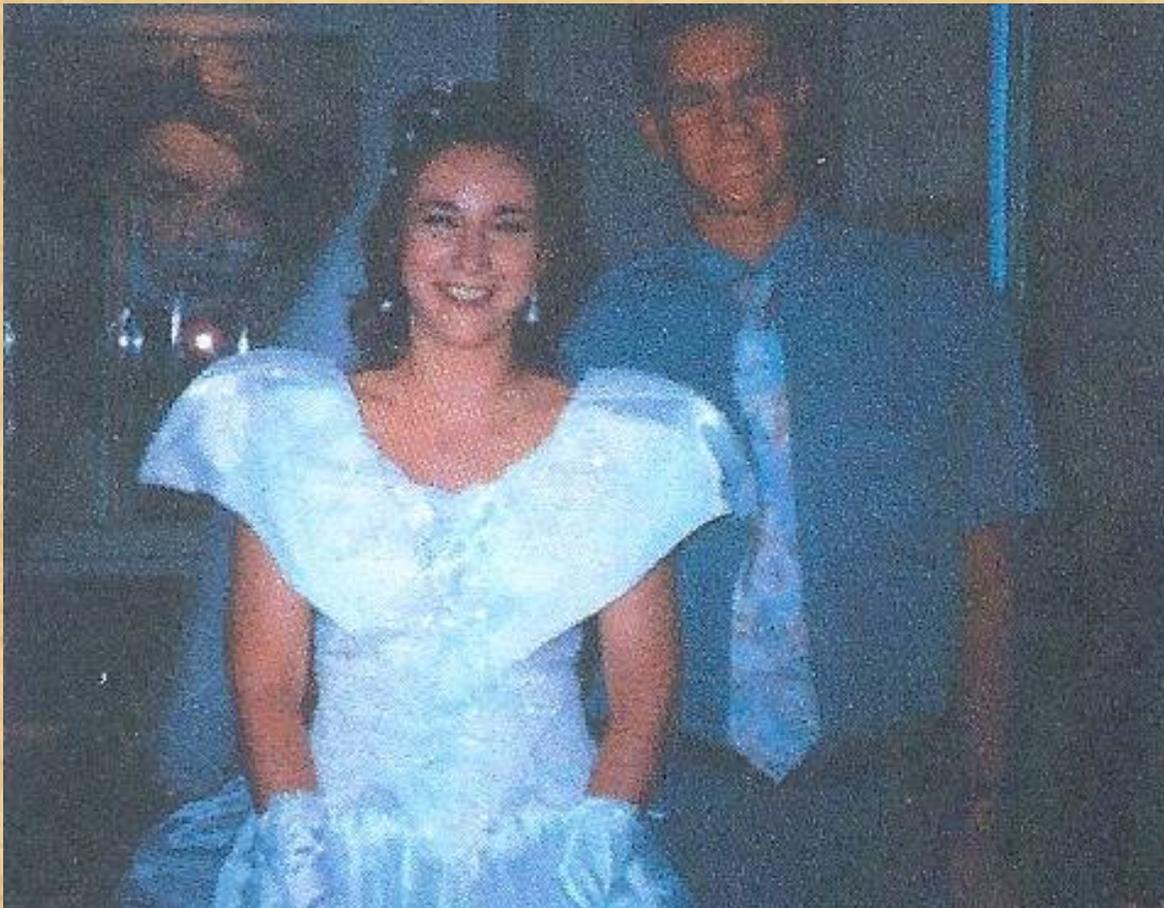
"אני יושבת ובוכה וחושבת עליך, עלינו, מחפשת מילים לתאר את הקשר בינינו, שהרי לנו מלא היינו זקוקים למילים בכדי להבין אחד את השני. רק מבט, חיוך או תנועה והכול היה מובן. תמיד הלכנו ביחד, אחד לצידו של השני, תומכים וחבוקים באהבה ובהערצה. אותו יום ראשון בו נפרדנו שהלכת לצבא, התקשרת מהדרך ואמרתי לך שתשמור על עצמך ושתזכור שאוהבים אותך ואני תמיד איתך. אחרי מס שעות חרב עלי עולמי, נסעתי לחפש אותך בין הפצועים בבית החולים. התחננתי שיאמרו לי היכן אתה. התפללתי בכל כוחותיי שאראה אותך, שהכול יהיה בסדר ושנחזור להיות ביחד הביתה. הייתי מוכנה להקריב הכול למענך. שתהיה על ידנו כמו תמיד, עם החיוך והאושר האין סופי שהענקת לנו - היית האור בחיינו. עכשיו הכול כבה וחושך... חושך בנשמה. אני ממשיכה בקושי לחיות ותמיד להיזכר בכך שהדמעות אותי חונקות, עם הכאב שאין לו סוף והגעגועים שאינם מרפים. חולמת עליך כל ליל ורואה אותך חי וגדל. דמותך אותי לנצח תמשיך ללוות ונשאר לי לקוות שטוב לך שם ולידך שמור מקומי. אוהבת אותך לעד יפית.

אחרי מס שעות חרב עלי עולמי, נסעתי לחפש אותך בין הפצועים בבית
החולים. התחננתי שיאמרו לי היכן אתה. התפללתי בכל כוחותיי
שאראה אותך, שהכול יהיה בסדר ושנחזור להיות ביחד הביתה. הייתי
מוכנה להקריב הכול למענך. שתהיה על ידנו כמו תמיד, עם החיוך
והאושר האין סופי שהענקת לנו - היית האור בחיינו. עכשיו הכול כבה
וחושך... חושך בנשמה. אני ממשיכה בקושי לחיות ותמיד להיזכר בך
שהדמעות אותי חונקות, עם הכאב שאין לו סוף והגעגועים שאינם
מרפים. חולמת עליך כל ליל ורואה אותך חי וגדל. דמותך אותי לנצח
תמשיך ללוות ונשאר לי לקוות שטוב לך שם ולידך שמור מקומי.

אוהבת אותך לעד יפית"

צביקה ואחותו איריס

חברים כותבים לצביקה

"זמן רב בילינו יחד מבי"ס יסודי ועד היום . המון זיכרונות וחביות קושרים אותנו יחד , מהשטויות שעשינו בכיתה ועד היופי שבמעמקים . גם בצבא צעדנו באותו המסלול . ופתאום דרכינו נפרדו . קשה להאמין , קשה לשאת את הכאב . אמלי "תמיד תישאר מחייך .

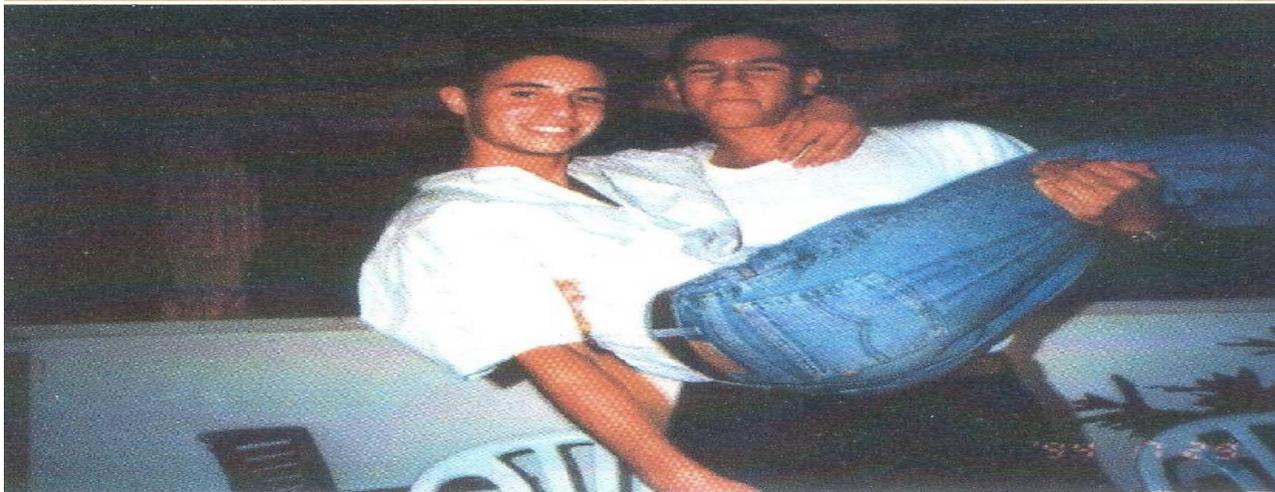
צביקה!

"אני כותבת לך בתקווה, שאי שם היכן שאתה נמצא אתה רואה ושומע את זעקות נשמת, את הכאב שבליבי ואת חוסר השלווה שבגופי. צביקה לעיתים כה נדירות מוצאים ידיד אמת, ידיד נפש, אח אמיתי ללא קירבת דם, שמקבל אותך ואוהב אותך ולא שופט אותך ויהי מה וכך היית בשבילי. במהלך שמונה השנים היית לצידי לטוב ולרע בלי לכעוס, לשפוט תמיד רק להקשיב ולעזור. היום לאחר 6 וחצי חודשים בלעדיך אני מרגישה חסרת אונים. עם מי מדברים? איך מתגברים? הכאב הוא כה חזק שאני מרגישה שהלה מדמם, הראש כואב והגוף רועד. פעם שמך והמחשבה עליך היו גורמים לי לחייך, לאושר לשמחה ולכל הכעס והכאב להתמוגג. היום שמך גורם לכל גופי לכאוב, לצעוק, לבכות. הגעגועים אלייך כה קשים. אומרים שהזמן מרפא אך אותי הוא מחליש. הגעגועים גוברים מיום ליום והרצון וראותך, לדבר איתך ולספר לך רק גובר. צביקה - אין מילים שיכולים לבטא את מה שאני מרגישה ואת הקשר שלנו, אי אפשר לתאר קשר אמיתי, שמחבר אדם לאדם בלב ובנפש ושני בני אדם אשר מקבלים אחד את השני בדיוק כמו שהם בלי לנסות לשנות שום דבר.

"צביקה - אני יכולה להבטיח לך, שאתה נמצא איתי כל דקה שבה אני נושמת וליבי פועם בשביל שנינו. אני עדיין לא יודעת איך אני אעבור את שאר חיי בי האפשרות להתייעץ איתך על העתיד. אף פעם אני לא אהיה בטוחה שמה שאני עושה נכון בלי עצתך. מה שנותר לי להגיד, שאתה תמיד איתי למרות שפיזית אתה לא נמצא, בכל מקום אשר אלך ובכל צעד שאני אעשה אתה תמיד תהיה איתי ואני מקווה שיום יבוא ויהיה לי בן והוא יהיה בעל תכונות וערכים טובים לב ואהוב על כולם כשם שאתה הייתה. לא אשכח אותך לנצח "אחי הגדול" מיכל נסתר."

"יום שישי ה 7.4.95 נסענו אני אתה ושני לים . ישבנו בים וסיפרת לי כמה לא טוב לכם בעזה ושאתם כל הזמן שומרים כמו כלבים, לא תיארתי לעצמי באותו יום שזאת תהיה הפעם האחרונה שאני יראה אותך . וביום שבת כאשר התקשרת להגיד להתראות זאת הפעם האחרונה שאדבר איתך . יום למחרת בשעה 22:00 בלילה באו אליי 2 מדריכות שלי שהכירו אותי וידעו שאני חבר שלך והודיעו לי צביקה נרבט נהרג . ואני בהלם נסעתי להוריך וסירבתי לקבל את העובדה . רק למחרת כאשר ראיתי את התמונה שלך בעיתון הבנתי מה קרה , מאז משהו בי ובכולנו מת. משהו שאהבנו בעצמנו הלך ולא יחזור לעולם . עזבת אותנו ללא כל סיבה מוצדקת, ללא התרעה, הזיכרון שלך בי חזק יותר ממני . אני אוהב אותך ומתגעגע אלייך . אתה חי בי כשם שאני מת איתך שלך לנצח אוהד."

לצביקה שלי!

"כך נפתחו שכתבתי לך אליך , כל המכתבים מלאי האהבה והרגש שנכתבו במיוחד בשבילך . כל המילים הכתובות יפות הן מלאות אהבה , אך האהבה הגדולה באמת נמצאת בין השורות והמילים , ואף פעם לא תדע כמה אני באמת אוהבת אותך . האהבה הגדולה זו התחילה ביום שנפגשנו 12.12.93 זה היה במסיבה של הבית ספר שלך ואני הגעתי לשם במקרה עם ענבר זאת ששכנעה אותי לבוא ... רקדנו וצחקנו ואז.. ראיתי אותך עומד בפנינה ;גבוה ויפה עם עניים חומות והתאהבתי . חודש שלם ניסיתי לברר את שימך ואם יש לך חברה . והימים עברו עלי בחלומות בהקיץ . שאנחנו חברים ומבלים יחד ולא האמנתי שחלום זה התגשם. הוא התגשם ברגע שהחלטתי להתקשר אליך ולהגיד לך שמצאת חן בעניי ואני רוצה להכיר אותך. עשיתי זאת ואת שיחת הטלפון הזאת אני לא אשכח לעולם."

באותה שיחה דיברנו כאילו הכרנו כבר ליפני שנים, היית כול כך נחמד ואמרת שזה בסדר שהתקשרתי. אחרי יום נפגשנו ביום שישי באותו שבוע כבר יצאנו פעם ראשונה. מאותו יום הכרתי אותך השתנו חיי לבלי הכר. כל יום שעבר הבנתי מה זאת באמת אהבה, הבנתי את הרגש הנפלא הזה שגורם לך לרצות לתת לבן אדם אחד את כולך. והבן אדם הזה שלו רציתי לתת את חיי היית אתה- צביקה. חבר שכמוהו לא יהיה לי לעולם. רציתי לתת לך כל כך הרבה בלי לבקש דבר בתמורה. הספיק לי שאמרת לי זושי (ככה קראת לי) אני אוהב אותך. וזהו ידעתי שבחיים האלו אני לא צריכה יותר, הספיקה לי האהבה שלך עליה חייתי שנה ושלוש חודשים כמעט, החוויות שעברתי אתך היו נפלאות; אם זה החופשות שלנו באילת, הנסיעה לטבריה עם כל חבריך, הביילויים בלונה פארק שגרמו לנו לרצות לחזור להיות ילדים קטנים בלי צבא, בלי לחצים, בלי דאגות רק עם המון אהבה.

אבל הרגעים הנפלאים ביותר שלנו היו כשהיינו לבד בביתך או שלי. מחובקים מול הטלוויזיה וחושבים כמה טוב שיש לנו אחד את השני, זה נשמע אולי נדוש או כמו סיפור מהאגדות, אבל זה היה פשוט כך, אהבה שכל אחד יכול לחלום עליה. הייתי מודה לאלוהים כל יום שנתן לי אותך ומתפללת, שאבלה אתך לעד ובחיים לא ניפרד. שהתגייסת לצבא כתבתי לך מכתבים בהם סיפרתי לך עד כמה אני מתגעגעת אליך ורוצה שתחזור הביתה ותמיד כשהיית חוזר לא ידעתי איך ומה אני יכולה לעשות כדי להנעים את הזמן המועט שאתה נמצא בבית.

כשהיית בצבא הייתי בוכה כל יום מגעגועים אלייך וכשהתקשרת הייתי בוכה לך
בטלפון אתה היית מרגיע אותי ואומר לי: " שושי יהיה בסדר אני אוהב אותך ומתגעגע
אלייך מאוד, אני מקווה לחזור מהר הביתה " במכתביך כתבת שלא האמנת שאי פעם
תתאהב במישהי. שאני כבר חלק ממך וכואב לך בכל פעם שאתה הולך ממני.
אמרתי לך שאני יחכה לך ואין לך מה לדאוג וכשתחזור אני יחבק אותך חזק אליו
ואזכיר לך שאני אוהבת אותך. צבי שלי מי ידע שיגיע היום הארוך הזה שבו אפרד
ממך לעולמים, היום בו יגידו לי שלא אראה אותך יותר ולא אחבק אותך לעולם.
האהבה הגדולה שלי הלכה ביום אחד ולא תשוב. קשה לי לקלוט את העובדה שלא
תשוב כשמתמונותיך אתה מחייך אליי וכאילו אומר: "שושי יהיה בסדר אל תדאגי"
אני אוהבת אותך צביקה ותמיד אוהב, איך שלא אמשיך לחיות, ובכל דרך שלא אבחר
תמיד תהיה ותישאר צביקה - האהבה הגדולה והיפה ביותר שהייתה לי בחיי. שלך
בהמון אהבה שני."

נימה אישית

אנחנו, לורן מימון ודיאנה קרסיק, בונות מצגת זו
משתתפות בצערה של משפחת נרבט, בטוחות
שהוא שומר עליה מלמעלה.

יהי זכרו ברוך!